

ת"פ 41330/08/15 - מדינת ישראל, באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים נגד ענת זקן

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 41330-08-15 מדינת ישראל נ' זקן

בפני כבוד השופט אילן סלע
מדינת ישראל באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי) ע"י ב"כ המאשימה
עו"ד מיכל אזולאי
נגד
ענת זקן ע"י ב"כ עו"ד אלון קריטי
הנאשמת

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד מיכל אזולאי

ב"כ הנאשמת עו"ד אלון קריטי

הנאשמת בעצמה

פסק - דין

אני מזכה את הנאשמת מהעבירות שיוחסו לה בכתב האישום.

כתב האישום ותשובת הנאשמת

1. כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה עבירה של הפקרה לאחר פגיעה, עבירה לפי סעיף 64א(ב) לפקודת התעבורה [נוסח חדש]; עבירה של הפרת חובתו של עובר דרך, עבירה לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961; ועבירה של אי ציות לתמרורים, עבירה לפי תקנה 22(א) ו-(ב) לאותן תקנות.
2. לפי המתואר בכתב האישום, בליל 12.04.13 סמוך לשעה 3:40 לפנות בוקר, רכב מר מ ט (להלן: "המתלונן") על קטנועו (להלן: "הקטנוע") ברח' דרך בית לחם בירושלים לכיוון מרכז העיר כשהוא מרכיב את הגב' ט ג (להלן: "המתלוננת"). המתלונן עצר את הקטנוע במופע אור אדום ברמזור שבצומת הרחובות דרך בית לחם ועמק רפאים (להלן: "הצומת").
3. באותה עת נהגה הנאשמת ברכב פרטי מדגם פולקסווגן פאסט (להלן: "הרכב") בדרך בית לחם בכיוון נסיעת

המתלונן. בהתקרבה לצומת, הנאשמת לא האטה את מהירות נסיעתה והתנגשה עם חזית שמאל של הרכב בקטנוע שעליו רכבו המתלוננים (להלן: "התאונה"). כתוצאה מהתאונה, ניתקו המתלוננים מהקטנוע ונזרקו אל הכביש, והקטנוע נפל על הכביש. למתלונן נגרמו כאבים בצוואר ובגב ושפשופים בגפיים, המתלוננת התעלפה וסבלה כאבים בצוואר. בקטנוע נשברה מראת ימין ונגרמו פגיעות לפח בשני צדי הקטנוע.

4. הנאשמת האטה את נסיעתה עד שנעצרה במרכז הצומת בזמן שברמזור היה עדיין מופע אור אדום, והמשיכה בנסיעתה. בכך, נהגה הנאשמת ברכב המעורב בתאונה בה נפגעו בני אדם, ולא עצרה במקום כדי לעמוד על תוצאות התאונה ולא עצרה כדי להזעיק עזרה. בנוסף כעוברת דרך גרמה נזק לרכוש ולא קיימה את ההוראות הניתנות ברמזור.

5. הנאשמת כפרה במיוחס לה. היא אישרה כי חזרה מבילוי באותו לילה ונסעה ברח' דרך בית לחם, אך כל שאר הדברים המיוחסים לה לא אירעו.

המסכת הראייתית

6. המאשימה הצטיידה עם עדויות המתלוננים, עם עדות השוטר יהודה ונטורה אשר היה אחראי על חקירת האירוע, ועם עדויות השוטרים אילן יוסף ואסף שזו שהיו קשורים בחקירת התאונה. כן הוגשו בהסכמה הודעות המתלוננים במשטרה, סיכומים מחדר מיון אליו פנו המתלוננים מספר ימים לאחר התאונה, סרטון המתעד שחזור של נסיעת הנאשמת מהמועדון לבית אמה ודו"ח שנרשם על אודות נסיעה זו, מזכרים, ורישום מוצגים של שני חלקים שיוחסו לרכב.

7. מנגד הנאשמת הצטיידה בעדותה שלה בלבד.

עדויות המתלוננים

8. המתלונן סיפר בעדותו כי עצר בנתיב הימני מבין שניים בצומת מרומזר בו היה מופע אור אדום. בחלוף מספר שניות, רכב פגע בהם מאחור בעצמה חזקה מאוד. הוא שמע "בום" חזק, "ממש פיצוץ" ורעש של חלקי רכב נשברים. הוא והמתלוננת נפלו על הכביש. לאחר מכן הוא זיהה רכב מסוג פולקסווגן בצבע ירוק, שעבר אותם מצד ימין לתוך הצומת ועצר לשנייה בחריקת בלמים, הוא הוציא את הטלפון הנייד שלו וצילם את הרכב. בשלב זה, הרכב האיץ וברח כשמופע הרמזור עדיין היה אדום. לדבריו, הוא לבש מעיל מאוד חזק עם המון מגנים והוא הבחין שהמעיל שרוט וחרוך בצד ימין. מכך הוא הסיק כי הוא נפל מהקטנוע על צד ימין. הוא קם וניגש למתלוננת ושאל בשלומה, ואז הגיע נהג מונית שאמר לו שהוא ראה את התאונה ונתן לו מספר ספרות ממספר הרישוי של הרכב שפגע בהם. הוא בדק את הספרות מול התמונה שהייתה לו בטלפון ומצא אותן זהות ושמר אותן בשיחה יוצאת בטלפון הנייד שלו. בהמשך, הולך רגל שאל לשלומם, אך הבהיר שאינו קשור לתאונה. בשלב זה הוא הבחין במספר שברים על הכביש, שניים מהם קטנים בצבע ירוק, וזהו על ידו כשייכים לרכב. חלק נוסף, גדול בצבע שחור, נאסף גם הוא על ידו אך הוא לא היה בטוח שהוא שייך לרכב שפגע בהם. את שלושת החלקים הוא נטל עמו. לשאלה כיצד ברור לו שזה הרכב שפגע בהם השיב כי הוא הרכב היחיד שהיה שם וכי הוא היה בהכרה במהלך האירוע. לדבריו, זכור לו שהיו ברכב "שני חבר'ה צעירים", אך עובדה זו אינה זכורה לו באותה מידת וודאות בה הוא זוכר את צבע הרכב והדגם שלו. הרכב היה סגור ולדעתו פעלה בתוכו מוסיקה.

9. בחלוף יומיים, ביום 14.04.13, הוא הגיע למשטרה ומסר לשוטר אסף שזו את אחד מהחלקים הירוקים. ביום 17.04.13 הוא הגיע פעם נוספת למשטרה ולאחר שמסר את גרסתו, הוא ירד עם השוטר ונטורה לקטנוע ומסר לו את החלק הירוק השני.

10. המתלונן הוסיף וסיפר כי מספר שבועות מאוחר יותר, יצרה עמו קשר הנאשמת, שאלה אותו מה הוא רוצה ממנה וביקשה ממנו סליחה. הוא השיב לה כי הוא מעוניין שהיא תעמוד לדין על בריחתה מהמקום, ואז היא הכחישה כי היא הייתה קשורה לתאונה. לדבריו, הוא לא דיווח על שיחה זו למשטרה מפני שלא ראה בה חשיבות.

11. בחקירתו הנגדית ציין המתלונן כי הוא אינו יודע לומר לאיזה צד של הקטנוע הוא נפל, ימין או שמאל, אך ציין כי הוא נפל לכיוון מרכז הכביש ולא למדרכה. הוא גם לא ידע לומר מאיזה צד עבר הרכב. לדבריו הוא היה בהכרה, אך לא ידע לומר כמה שניות עברו מאז שעף לכביש עד שראה את הרכב עוצר. עם זאת, הוא העיד בביטחון גמור כי ראה את הרכב עובר ביעף על פניו באור אדום. לדבריו, הוא והמתלוננת לא הזמינו אמבולנס, כי הרגישו שהם יכולים להתפנות בכוחות עצמם. כשהופנה להודעתו בה אמר כי איבד את ההכרה הבהיר כי הדבר אך נועד להבהיר לשוטר את עוצמת המכה. כן ציין, כי בתחושתו הוא הבחין בשני נערים צעירים ברכב. כשנשאל מדוע אמר בחקירתו כי הבחורים ברכב היו שיכורים השיב כי זה היה ההסבר היחיד שלו לתאונה. המתלונן לא ידע לומר מה היה מיקום מציאת השברים בתוך הצומת וציין כי לקטנוע נגרמו נזקי פח שתיקונום עלה לו כ-10,000 ₪, אך לא היה בידו להציג אסמכתאות לכך. הוא לא זכר לומר בכמה מכר את הקטנוע וכמה הוריד ממחירו בשל נזקי התאונה. כשנשאל אם התייעץ עם עורך דין בטרם ניגש לתחנת המשטרה יומיים אחרי התאונה להגיש תלונה, הוא השיב כי אינו זוכר. בהמשך השיב כי לא זכור לו שהלך להתייעץ עם עורך דין.

12. המתלוננת לא העידה בחקירה ראשית והודעתה במשטרה (ת/6) שימשה חלף עדותה הראשית. בהודעה סיפרה כי היא והמתלונן חזרו ממועדון במתחם הרכבת כשהמתלונן הרכיב אותה על הקטנוע. המתלונן עצר ברמזור אדום ולפתע הרגישה מכה חזקה מאחור. היא לא זכרה כיצד הגיעה לכביש אך לאחר מכן הבחינה כי הקסדה נפלה מראשה. היא נשארה שכובה על הכביש ורק בחלוף זמן קמה ממנו. אז הבחינה ברכב שעצר והבינה כי רכב זה פגע בהם. באותו זמן, המתלונן צילם את הרכב בטלפון הנייד שלו ובאותו רגע הרכב החל בנסיעה וברח מהמקום במהירות. לדבריה, ברכב היה יותר מאדם אחד, מינימום 2-3 אנשים, וכנראה היה מדובר בנהג. לאחר מכן הגיע למקום בחור צעיר שאמר שראה את התאונה אך לא מסר את פרטיו. כן ציינה כי המתלונן אסף שברים שהיו ליד הקטנוע, הן של הקטנוע והן של הרכב שפגע בו.

13. גם בחקירתה הנגדית, המתלוננת עמדה על כך שהפגיעה בקטנוע הייתה חזקה והיא עפה ממנו מרחק של כשבעה מטרים לצד ימין. היא ציינה כי אינה זוכרת את הדרך שעשתה מהקטנוע לכביש אך שללה כי איבדה את הכרתה. היא התיישבה, הבחינה שהקסדה שהייתה עליה נפלה והבחינה במתלונן בצד השני. היא הסתכלה עליו והוא - עליה, ולפתע הבחינו שהרכב נוסע. ברגע זה המתלונן צילם את הרכב באמצעות המצלמה שבטלפון הנייד שלו. היא ציינה כי המקום בו עצר הרכב היה בתוך הצומת ולא במקום שהוא נראה בתמונה - אחרי הצומת. עוד ציינה המתלוננת כי נהג מונית שהגיע למקום שאל אותם אם הכול בסדר ועזב. היא גם ציינה כי באותו רגע היא חשבה שהאנשים ברכב הם גברים והיא לא חשבה שזו אישה. היא הוסיפה כי היא כמעט בטוחה בכך והוסיפה "לא חשבתי שאישה יכולה לברוח". לבסוף ציינה כי לא ראתה לא אישה ולא גבר אך החליטה שזה גבר.

14. השוטר אסף שזו שערך מזכר על קבלת התלונה של המתלונן (ת/11) העיד גם הוא בבית המשפט. במזכר ציין כי המתלונן מסר תלונה על תאונת פגע וברח ומסר חלק ממספר רכב וצילום תמונה בטלפון הנייד שלו. הוא גם מסר לו חלק של רכב בצבע ירוק והוא שם את החלק במגירת השולחן שלו. למחרת נבצר ממנו להגיע לעבודה ועל כן הוא התקשר לשוטר יהודה ונטורה וביקש ממנו שימשיך את הטיפול בתלונה וייקח את החלק מהמגירה. בחקירתו הסביר כי מדובר במגירה אחת מארבע מגירות הנמצאות מתחת לשולחן העבודה שלו.

15. השוטר ונטורה העיד כי נטל את החלק מהמגירה של השוטר אסף שזו ובדק אותו אל מול השבר ברכב של אָם הנאשמת (הוא הרכב בו נהגה הנאשמת בליל האירוע) ונמצאה התאמה. מאוחר יותר נמצאה התאמה בין חלק זה לחלק נוסף שמסר המתלונן. לדבריו, מהתמונות עולה כי הקטנוע לא נפגע מאחור, לא ניתן לזהות על הקטנוע צבע מהרכב ויכול להיות שלא היה מגע בין הרכב והקטנוע. הוא ציין כי בחינת הקטנוע העלתה כי ישנם שפשופים מצד ימין ויכול להיות שהוא החליק. כשנדרש לעובדה כי לקטנוע לא נגרם נזק מאחור אל מול דברי המתלוננים כי הפגיעה בקטנוע מאחור הייתה בעצמה רבה, השיב כי מדובר בעניין של תחושה.

16. השוטר אילן יוסף שניסה לאתר את הרכב לפי הספרות שמסר המתלונן העיד אף הוא. הוא ציין כי הוא ניסה לעמוד על הספרות שהוצגו לו ולאחר מכן ערך בדיקה במסוף המשטרה. הוא לא ידע לומר כמה ניסיונות ביצע, אך עלה בידו מספר רישוי של רכב מדגם פאסט בצבע ירוק שהתאים לתיאור שמסר המתלונן והוא שייך לאָם הנאשמת.

17. כאמור, הוגש דיסק ודו"ח של הובלה והצבעה (ת/15 ו-ת/16) בהם תועד שחזור הדרך שעשתה הנאשמת בליל התאונה מהמועדון בו בילתה לבית אמה.

עדות הנאשמת

18. הנאשמת סיפרה בעדותה כי הגיעה מחיפה ליום הולדת של חברתה. בסיום המסיבה, היא נסעה לבית אמה בירושלים. היא עמדה ברמזור והיות ואינה גרה בירושלים היא לא הייתה בטוחה בדרך לבית אמה, ועל כן עצרה לרגע לאחר אחד הצמתים ומיד לאחר מכן המשיכה בנסיעה. היא שללה כל אפשרות כי פגעה בקטנוע.

19. עוד סיפרה, כי בחלוף זמן, אמה אמרה לה שהמתלונן התקשר וביקש תשלום בגין הפגיעה בקטנוע. היא התקשרה למתלונן ואמרה לו כי היא לא פגעה בו ולא ארעה לה תאונה באותו לילה. בתגובה אמר לה המתלונן כי אם היא לא תורה לביטוח שלה לשלם לו, הוא ימרר לה את החיים.

20. בחקירתה הנגדית ציינה הנאשמת כי הנסיעה הייתה עם חלונות סגורים מאחר והיה חורף. ברכב פעלה מוסיקה, אך לא בעצמה כזו שהיא לא הייתה מרגישה אם הייתה פוגעת במישהו.

דין והכרעה

מעבר הנאשמת בצומת בליל האירוע

21. ראשית יצוין כי השתכנעתי מעבר לכל ספק כי הרכב שצולם על ידי המתלונן (ת/7) הוא הרכב בו נהגה הנאשמת בלילה בו אירעה התאונה.

22. אין מחלוקת כי הנאשמת נהגה ברכב בצומת בו לפי הטענה אירעה התאונה בערך בשעה בה אירעה התאונה. היא אישרה זאת, הן בהודעתה במשטרה והן בבית המשפט. ניתן לזהות חלק מהספרות בתמונה שצולמה על ידי המתלונן ועדותו כי הרכב היה מדגם פסאט בצבע ירוק מהימנה עלי. בתמונה גם ניתן לזהות שתי מדבקות לבנות, האחת בצד ימין של מכסה תא המטען והשנייה בצד השמאלי של השמשה האחורית, בדומה למדבקות שעל הרכב בו נהגה הנאשמת (ת/19 - תמונות 2, 4 ו-17). עדות המתלונן כי הרכב היה עם חלונות סגורים ובקעה ממנו מוסיקה בעוצמת קול גבוהה עולה בקנה אחד עם גרסתה של הנאשמת במשטרה.

23. בתמונה נראה הרכב עוצר לאחר הצומת (אורות הבלימה מאירים) ועובדה זו עולה בקנה אחד עם עדות הנאשמת בבית המשפט כי במהלך נסיעתה עצרה במקום לאחר שהתלבטה באשר להמשך דרכה לבית אמה. היא ציינה כי היא עצמה מתגוררת מזה שנים רבות מחוץ לירושלים ולא זכרה את הדרך. בהקשר זה יצוין כבר עתה כי אין מדובר בגרסה כבושה שכן הנאשמת לא נדרשה לעניין זה בחקירתה כלל. גם איני מקבל את הטענה כי שחזור הנסיעה שביצעה המשטרה (ת/15) מלמד כי היא ידעה את כל הדרך ללא ספקות. ראשית, השחזור נעשה ביום ולא בלילה וייתכן בהחלט שבשעת לילה מאוחרת הנאשמת התלבטה באחד הצמתים באשר לדרך נסיעתה. ושנית, צפייה בשחזור העלתה, כי באופן מפתיע שלא ניתן לו כל הסבר, כל הדרך מהמועדון עד לבית האם צולמה למעט המעבר בצומת בו אירעה התאונה ובו לפי הטענה צולם הרכב. צומת זה אינו מצולם. הצילום נפסק כמה עשרות מטרים לפני הצומת ומחודש מספר עשרות מטרים לאחוריו, ולא ניתן אפוא, ללמוד דבר בעניין זה.

24. כמו כן, חלקי פח שנמסרו על ידי המתלונן, אשר לטענתו אסף בצומת, נמצאו תואמים לרכב. בעניין זה יצוין כי אכן רק חלק אחד נמצא תואם והחלק האחר תואם את החלק הנוסף, נכון גם כי לא הוגשה חוות דעת על התאמה זו, אך בנסיבות העניין אני סבור כי די בעדותו של השוטר ונטורה אשר ערך בדיקת התאמה במקום ומצא התאמה מלאה בין חלק אחד לרכב. ההתאמה בין החלק האחר לרכב גם נעשתה בפני בית המשפט וניתן היה להיווכח גם בעין בלתי מקצועית כי מדובר בהתאמה מלאה.

25. אכן, כפי שגם אישר השוטר ונטורה נפל פגם ברישום וסימון החלק הראשון שנמסר על ידי המתלונן לשוטר אסף שזו אשר לא רשם אותו על אתר אלא הניח אותו במגירה שבחדרו (עמ' 47 לפרוטוקול, שורה 11). ואולם בנסיבות המקרה, אין בכשל זה כדי לפגוע בעוצמת הראיה, שכן אין כל סיכוי כי מדובר בחלק שנתפס במקום אחר ובקשר לאירוע אחר. על מנת לקבל את טענת ב"כ הנאשמת בדבר כשל בשרשרת המוצג יש להניח כי החלק שהותאם לרכב על ידי השוטר ונטורה ושאותו הוא נטל מאחת ממגירות השולחן של השוטר אסף שזו, אינו החלק שהונח שם יום קודם לכן על ידי השוטר אסף שזו. אפשרות זו בלתי סבירה בעליל, שכן על אף שהמגירה אינה נעולה ולא ניתן לדעת בוודאות כי החלק שנטל למחרת השוטר ונטורה הוא החלק שהונח שם על ידי השוטר אסף שזו, הרי שלא ניתן כל הסבר מניין הגיע לשוטר ונטורה בדיוק חלק זה שנמצא על ידו תואם לשבר ברכב בו נהגה הנאשמת. יפים לעניין זה דברי בית המשפט בעניין **זביידה** (ע"פ 987/02 **מדינת ישראל נ' זביידה**, פ"ד נח(4) 880, 896 (2004):

צודק אפוא בא-כוחם של המשיבים בטענתו לפנינו כי נפלו פגמים באופן הסימון של... ובהוכחת שרשרת העברתן. ליקויים אלה מחייבים התייחסות וטיפול מצד הממונים על החקירה על-מנת להבטיח הקפדה רבה יותר על נוהלי תפיסה וסימון של מוצגים... עם זאת... אין לומר כי פגמים בניהול חקירה - ובכלל זה ליקויים בסימון מוצגים ובתיעוד שרשרת העברתם - בהכרח יורדים לשורש ההליך המשפטי; יש לבחון קבילותה ומשקלה של כל ראיה על-פי מכלול נסיבות העניין, ובייחוד לפי סוג הפגמים, בהתחשב בשאלה אם היה בפגמים כדי לקפח הגנתו של הנאשם (ראו והשוו ע"פ 5390/96 **אבומדיעם נ' מדינת ישראל**, פ"ד נג(4) 29 (1999)).

במקרה זה, מכלול הנסיבות האמורות, לא מותר אפילו שבריר אחד של הסתברות כי אין מדובר באותו חלק שנמסר על ידי המתלונן לשוטר אסף שזו.

26. אכן, הטענה כי חלק זה נמצא בצומת אינה נתמכת אלא בעדות המתלונן, ואולם מכלול הנסיבות האמורות: הודאתה של הנאשמת כי עברה במקום בערך באותה שעה בה אירעה התאונה הנטענת, צילום הרכב בצומת (ולעניין זה אני מקבל את הטענה כי התמונה אכן צולמה בצומת) מובילות למסקנה כי שברי הרכב בו נהגה הנאשמת נמצאו בצומת בו לטענת המתלוננים הם נפגעו בתאונה סמוך לשעה בה אירעה התאונה הנטענת. מה גם, שבהודעתה במשטרה (ת/13) הנאשמת אישרה כי הנזק שבצד שמאל של הרכב נגרם בלילה שבו ארעה התאונה.

27. אך בכך אין די ויש להוכיח כי הנאשמת היא זו שפגעה בקטנוע וגרמה לתאונה, טענה שהנאשמת שוללת מכל וכל.

קיומה של עדות ישירה על התאונה ועל מעבר הנאשמת במופע רמזור אדום

28. בעניין זה, המאשימה מבקשת לקבל את גרסת המתלונן לפיה הבחין ברכב כשהוא חולף על פניו מיד לאחר שנפל מהקטנוע לכביש ולראות בכך עדות ישירה שלו, הן על מעבר הנאשמת את הצומת במופע אור אדום והן על כך שהיא זו שפגעה בקטנוע.

29. ואולם, בחינת עדות המתלונן בעניין זה (כמו גם בעניינים אחרים) מעוררת ספק לא מבוטל באופן שלא ניתן לסמוך עליה ולקבוע על פיה כי הנאשמת היא זו שפגעה בקטנוע וחלפה בצומת במופע אור אדום מיד לאחר הפגיעה.

30. תחילה יצוין כי צודק ב"כ הנאשמת כי בנסיבות העניין יש להעדיף את הגרסה שמסר המתלונן בסמוך לתאונה, שאירעה כאמור לפני למעלה משלוש וחצי שנים על פני עדותו כיום. בהודעה שמסר המתלונן במשטרה ביום 17.04.13 (ת/10) הוא ציין במפורש כי "היה גם מצב שאולי איבדתי את ההכרה כי אני זוכר את המכה ואז מתעורר שאני על הרצפה". אכן הוא מיד מציין "אבל זה לא וודאי שאיבדתי הכרה", אך הוא לא חזר מדבריו כי לאחר המכה הוא זכר כי מצא את עצמו על הכביש. גם המתלוננת העידה במשטרה באותו יום (ת/6) כי היא אינה זוכרת את רגע הנפילה. בהודעה שמסרה עוד קודם לכן (ת/5) היא ציינה כי "קבלנו מכה חזקה מאחורה והתעוררתי על הרצפה". מכאן, שהמתלוננים איבדו את ההכרה ולו לזמן קצר ביותר לאחר התאונה, או למצער היה זמן קצר מהמכה עד לרגע בו הם התעשתו ושמם לב למתרחש סביבם.

31. אכן, בעדויותיהם בבית המשפט הם ביקשו לטעון כי לא איבדו את ההכרה. המתלוננת שללה באופן נחרץ שאיבדה את ההכרה. לדבריה, היא לא זוכרת את הדרך שעשתה מהאופנוע אל הכביש אך מיד שנפלה היא הייתה בהכרה (מעמ' 12 לפרוטוקול, שורה 3 עד עמ' 14, שורה 2). גם המתלונן טען כי לא איבד את ההכרה (עמ' 22 לפרוטוקול, שורה 2 ועמ' 31, שורה 32 ואילך). ואולם, לא זו בלבד שאני מבכר את הגרסה שמסרו סמוך לתאונה כשהאירוע היה "טרי" על פני עדותם כיום בחלוף שנים לא מעטות, כאשר הם עצמם טענו לגבי מספר עניינים, והמתלוננת ביחס לעניינים רבים, כי הם אינם זוכרים; ולא זו בלבד שלא ניתן להתעלם מכך שעדויותיהם רוענו סמוך לדיון בדיוק בעניין זה והם (או למצער, המתלונן) נתבקשו על ידי ב"כ המאשימה שעה ששוחחה עמם להבהיר פשר דבריהם במשטרה כי איבדו את ההכרה (נ/1), אלא שהמתלונן הבהיר כי סיפר לשוטר שהוא איבד את ההכרה על מנת להעצים את הפגיעה (עמ' 32 לפרוטוקול, שורה 2) וצודק ב"כ הנאשמת בסיכומיו כי יש בכך כדי לפגוע במהימנות גרסת

המתלונן.

32. יתרה מזאת. בכתב האיטום נטען במפורש כי המתלוננת התעלפה כתוצאה מהתאונה. משמעות התעלפות זו היא כי למצער עברו מספר שניות מהתאונה עד שהיא התעשתה. ומכאן שהתמונה צולמה בחלוף זמן מהתאונה הנטענת. מסקנה זו עולה מעיון בהודעת המתלונן (ת/10) ממנה עולה כי לטענת המתלונן הוא צילם את הרכב שלטענתו פגע בהם מיד לאחר שהוא נזרק מהקטנוע לכביש. לאחר מכן, כך לדבריו, הוא סייע למתלוננת לקום והיא התיישבה על המדרכה. מהודעת המתלוננת (ת/6) עולה כי רק לאחר שהיא קמה מהכביש היא הבחינה במתלונן מצלם את הרכב שמיד אחר כך נמלט מהמקום. הנה כי כן, לא יכול להיות ספק כי חלף זמן לא מבוטל בין הרגע בו המתלוננים נזרקו מהקטנוע, לטענתם, עד לרגע בו המתלונן צילם את התמונה בה רואים את הרכב אחרי הצומת כשהוא עומד. גרסת המתלונן כי התמונה צולמה מיד לאחר התאונה כך שניתן ללמוד ממנה כי הרכב עבר באור אדום, אותו אור אדום שהם עמדו בו, אינה יכולה לעמוד במבחן המציאות.

33. יתרה מזאת. עדות המתלונן כשלעצמה אינה מסתברת. לפי גרסתו, הוא נדחף מאחור במכה בעלת עוצמה חזקה שגרמה לו ולמתלוננת להיזרק מהקטנוע (והמתלוננת אף הועפה למרחק של כ-7 מטרים), ועל אף מכה זו הוא הבחין, תוך כדי הנפילה, ברכב חולף על פניו ועוצר בצומת, ותוך כדי הוא מספיק להוציא את הטלפון הנייד מהכיס ולצלם את הרכב. ראשית, ככל שהרכב נסע במהירות שגרמה למכה חזקה בקטנוע, הרי שעד שחלפו ולו שתי שניות, הרכב כבר היה עובר את הצומת, וודאי לא מצליח לעצור במרכזו. מהירויות התגובה והבלימה אינן מאפשרות זאת. ברי כי המתלונן לא יכול היה לצפות ברכב חולף על פניו תוך כדי נפילתו, זאת כאשר בהודעתו ציין, כאמור, במפורש, שהוא אינו זוכר את הרגעים שמהמכה ועד שמצא עצמו על הכביש. ואכן בהודעתו לא ציין כי ראה את הרכב עובר באור אדום אלא רק שניתן להסיק זאת מכך שבתמונה שצילם רואים מופע אור ירוק להולכי הרגל בנתיב הנסיעה של הרכב. ואולם כאמור, גם לא ניתן להסיק דבר ממופע אור ירוק זה, שכן חלף זמן לא מבוטל מהמכה שקיבלו המתלוננים ועד צילום התמונה.

34. די ברור אפוא, כי המתלונן לא ראה את הרכב של הנאשמת עובר באור אדום, ובוודאי לא ראה אותו חולף על פניו מיד לאחר התאונה. גם המתלוננת מוסרת בהודעתה (ת/6) כי לא ראתה מה קרה ורק הבינה בדיעבד שהרכב שעמד אחרי הצומת וצולם על ידי המתלונן הוא הרכב שפגע בהם. היינו, מדובר בהסקת מסקנה שלה מבלי שהיא ראתה זאת בעיניה. מסקנה זו כאמור, אינה הגיונית ואינה עולה בקנה אחד עם העובדה כי היא התעלפה לרגע ועם שאר הממצאים כדלהלן.

מסכת הראיות הנסיבתיות

35. עם זאת, לצד טענת המאשימה לראייה ישירה כנגד הנאשמת בעדותו של המתלונן, המאשימה טענה לקיומן של ראיות נסיבתיות שיש בהן כדי להביא להרשעת הנאשמת. ב"כ המאשימה הצביעה על כך שאין מחלוקת כי הנאשמת חלפה בצומת בסמוך לשעה בה אירעה התאונה, רכבה צולם בצומת כשהוא עוצר, הנאשמת הודתה כי עצרה בצומת, ובעיקר - חלקים מהרכב נמצאו בצומת על ידי המתלונן לאחר התאונה והמתלונן העיד כי שמע קולות שבר בזמן התרחשות התאונה וכתוצאה ממנה.

36. ואכן, הרשעה על יסוד ראיות נסיבתיות בלבד אפשרית, אך זאת רק כאשר בחינת מכלול הראיות, על פי משקלן הכולל כמארג (ע"פ 334/02 סיבוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 13.01.03)), והסברי הנאשם במבחני ההיגיון

וניסיון החיים, מובילים למסקנה הגיונית אחת ויחידה בדבר אשמתו הגוברת של הנאשם באופן ברור והחלטי על כל תזה חלופית (ע"פ 6864/03 **רוקנשטיין נ' מדינת ישראל**, פ"ד נח(4) 657; ע"פ 11331/03 **קיס נ' מדינת ישראל**, פ"ד נט(3) 453; ע"פ 4872/98 **ברונשטיין נ' מדינת ישראל**, פ"ד נג(5) 203). כמובן, שהתזה החלופית תיבחן על פי שיקולי היגיון וניסיון חיים, ואין די באפשרות דמיונית ויוצאת דופן כדי להביא לזיכוי (ע"פ 1888/02 **מדינת ישראל נ' מקדאד**, פ"ד נו(5), 221). ואולם, שעה שהעובדות שהוכחו מתיישבות באופן הגיוני גם עם הסבר אחר, או גם אם נותר ספק בדבר אפשרותו של אותו הסבר, אין להסיק מהן את אשמתו של הנאשם (ע"פ 685/81 **אהרוני נ' מדינת ישראל**, פ"ד לז(1) 673).

37. בהתאם להלכה הנוהגת, בחינתן של ראיות נסיבתיות נעשית במבחן תלת שלבי (ראו למשל: ע"פ 9710/10 **הילל נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 7.11.12)). תחילה יש לבחון כל ראיה נסיבתית בפני עצמה כדי לקבוע אם ניתן להשתית עליה ממצא עובדתי; בשלב שני, נבחנת מסכת הראיות כולה לצורך הקביעה האם היא מערבת, לכאורה, את הנאשם בבצוע העבירה, כאשר הסקת המסקנה המפלילה היא תולדה של הערכה מושכלת של הראיות, בהתבסס על ניסיון החיים ועל השכל הישר. בשלב השלישי, מועבר הנטל אל הנאשם להציע הסבר העשוי לשלול את ההנחה המפלילה העומדת נגדו. הסבר חלופי למערכת הראיות הנסיבתית, העשוי להותיר ספק סביר ביחס להנחה המפלילה את הנאשם, די בו כדי לזכותו.

38. תחילה יש אפוא, לבחון כל אחת ואחת מהראיות הנסיבתיות שהוצגו על ידי המאשימה.

ראשית לעדויות המתלוננים.

39. כאמור, עדויות המתלוננים לא עלו בקנה אחד עם הודעותיהם באשר לאיבוד ההכרה. כמו כן, עדויות המתלוננים בדבר מכה חזקה מאוד, מכה שהמתלונן תאר בעדותו "מכה חזקה... הלם, שמעתי 'בום' ממש חזק... תאונה מאוד חזקה ממש פיצוץ" (עמ' 19 לפרוטוקול, שורה 25), שהעיפה את המתלוננת למרחק רב וזרקה אותו מהקטנוע בנפילה לא קלה, אינה עולה בקנה אחד עם העובדה כי לא נותר כל נזק ואפילו לא סימן כלשהו של נזק בחלק האחורי של הקטנוע, כאשר המתלוננים היו נחרצים כי התאונה ארעה כשהרכב פגע בקטנוע מאחור.

40. התמונות של הקטנוע (ת/19 - תמונות 8, 9 ו-14) מלמדות כי אכן לא ניתן לראות נזק כלשהו בחלק האחורי ולמעשה לא הובאה כל ראיה לנזק שכזה. הנזק היחיד הנטען היה לשפשופים מצד ימין של הקטנוע לפי עדותו של השוטר ונטורה (עמ' 50 לפרוטוקול, שורה 1), וכפי שניתן לראות בתמונות (ת/19) מדובר בשפשופים קלים מאוד.

41. למעשה, גם הטענה כי הקטנוע תוקן בעלות של 10,000 ₪ לא הוכחה ולא הובאה כל אסמכתא לנזק ממשי של הקטנוע מלבד שריטות שיכלו להיגרם גם כתוצאה מהחלקה שלו. משלא הוגשה אסמכתא לנזק, הרי שבהתאם להלכה הפסוקה, חזקה כי נזק שכזה לא נגרם.

42. בנוסף, גם גרסת המתלונן כי עמד בנתיב הימני אינה יכולה לעמוד עם גרסתו כי הבחין ברכב חולף על פניהם מיד לאחר התאונה, שכן לא ניתן היה לעקוף את הקטנוע שעמד, כאמור, בנתיב הימני מצד ימין כגרסתו בבית המשפט (עמ' 26 לפרוטוקול, שורה 1) מבלי לעלות על המדרכה ולא ניתן היה לעקוף את הקטנוע משמאל מבלי לפגוע במתלונן או במתלוננת שהיו שרועים על הכביש לפי עדויותיהם. יתרה מזאת. בכתב האישום נטען כי התאונה אירעה באופן הרכב פגעה בקטנוע עם חזית שמאל של. נפילתם של המתלוננים, או מי מהם, לצד ימין של הקטנוע, הייתה מובילה לדריסתם על ידי הרכב.

43. כמו כן, הן המתלונן והן המתלוננת מסרו בהודעותיהם בצורה די ברורה כי ברכב היה נהג. הם גם ציינו כי הבחינו ביותר מאדם אחד ברכב. המתלונן אף ציין כי הבחורים הצעירים ברכב היו שיכורים. המתלונן סיפר בהודעתו (ת/10) כי "בתחושה שלי היה לי בראש שהיו ברכב המעורב 2 אנשים, וחשבתי שזה חבר'ה צעירים. זה היה לי ברור, אבל בפועל לא ראיתי אותם. חלונות הרכב היו סגורים. אני במקום אמרתי לידידה שלי 'ראיתי אותם הם כנראה שיכורים'... ממה שאני מצליח לראות דרך חלון אחורי שזה כנראה 2 צעירים..." המתלוננת סיפרה בהודעתה (ת/6) כי היא זוכרת שברכב היה יותר מאדם אחד, מינימום 2 אולי 3 אנשים, וכנראה היה נהג, ככה זכור לי". עובדה זו ככל שהיא מתייחסת לרכב של הנאשמת שצולם על ידי המתלונן אכן התבררה כלא נכונה, שכן ברכב של הנאשמת היא נהגה, ולא גבר או בחור צעיר. ואולם יש בכך כדי לפגוע במהימנות שיש לייחס לעדות המתלוננים, אשר ממילא קשה לקבל את גרסתם כי יכלו בנסיבות שנוצרו, שניות מעטות אחרי שלטענתם הועפו בעוצמה מהקטנוע, להבחין בשעת לילה מאוחרת ממרחק לתוך רכב שמיד כשהבחינו בו ברח מהמקום בנסיעה מהירה (כך לפי גרסתם).

44. גם הגרסה בדבר נהג המונית שלפי גרסת המתלוננים ראה את התאונה ומסר פרטים אודות 5 ספרות ממספר הרישוי של הרכב ועזב את המקום מבלי להשאיר פרטים אינה מסתברת. הדעת נותנת כי אדם מן היישוב שהבחין בתאונה קשה, וראה את הרכב פוגע בקטנוע ואת נוסעיו עפים ממנו למרחק, וטרח ובא למקום, לא יסתלק כלעומת שבא מבלי להשאיר את פרטיו. יתרה מזאת. ב"כ המאשימה ביקשה לטעון כי גרסת המתלוננים בדבר נהג המונית מקבלת אישוש מהתמונה שצילם המתלונן בה ניתן אכן לראות מונית העומדת בנתיב הנסיעה הנגדי לרכב של הנאשמת. דא עקא, שבהודעתו (ת/10) ציין המתלונן כי המונית הגיעה למקום רק לאחר שהוא כבר צילם את התמונה ("הרכב נעצר לרגע בתוך הצומת קרוב אלינו, אני מיד הוצאתי את הטלפון שלי שהיה בכיס שלי וצילמתי את הרכב... ואז הרכב המשך בנסיעה... לאחר מכן עזרתי לידידה שלי לקום והיא ישבה על המדרכה ונראה לי בשלב (זה) הגיעה מונית מכיוון גן הפעמון שהנהג אמר לי ראיתי הכל, ואמר לי תרשום...") ומכאן כי קיים ספק של ממש בגרסה זו. ממילא אין כל צורך לדון בשאלת קבילות המידע שנתקבל מנהג המונית, שעה שקיים ספק של ממש אם דברים אלו כלל נאמרו על ידו, או על ידי מאן דהו.

45. באופן תמוה, גם הולך רגל נוסף שהזדמן למקום וראה את כל התאונה הקשה עזב את המקום מבלי להותיר פרטים בידי מי מהמתלוננים ששוחחו עמו, וגם המתלוננים לא חשבו לבקש ממנו שישאיר להם את פרטיו. טענת המתלונן כי היה בהלם (עמ' 33 לפרוטוקול, שורה 13) ולכן לא ביקש פרטים, אינה עולה בקנה אחד עם טענתו כי עוד בזמן שהועף מהקטנוע הוא התעשת, שלף את הטלפון הנייד וצילם את הרכב.

46. על כל אלו יצוין כי גם העובדה שעל אף המכה העוצמתית שקיבלו המתלוננים כתוצאה ממנה הם הועפו למרחק לא מבוטל מהקטנוע, הם לא הזמינו אמבולנס או משטרה ואף לא התפנו בכוחות עצמם לבית חולים, מעוררת ספק של ממש במהימנות גרסותיהם. כך גם העובדה שהמתלונן שלדבריו רצה שימוצה הדין עם מי שפגע בו וברח לא מסר למשטרה על שיחתו עם הנאשמת בה לטענתו היא הודתה בתאונה, העובדה כי לא זכר לומר באיזה מחיר מכר את הקטנוע נוכח פגיעתו בתאונה, ותשובתו לשאלת ב"כ הנאשם כי אינו זוכר אם התייעץ עם עורך דין בטרם ניגש למסור הודעה על התאונה במשטרה (ורק לאחר מכן השיב כי אינו זוכר שהלך להתייעץ עם עורך דין), מעצימות גם הן את הספק במהימנות גרסתו. ב"כ המאשימה טענה כי מדובר בעדים ניטרליים ואולם לא ניתן לשלול את טענת ב"כ הנאשמת כי למתלונן היה אינטרס כלכלי בקבלת פיצויים בגין נזקי גוף והתנהלותו מלמדת כי אפשר שהוא ביקש להעצים את ממדי התאונה, הן בכך שאמר שאיבד את ההכרה מטעם זה והן בייחוס שכרות לנהג הרכב.

47. בשים לב לקשיים בגרסתו של המתלונן גם לא ניתן לסמוך על עדותו כי המתלוננת התקשרה אליו בחלוף זמן,

ביקשה סליחה על הפגיעה ולמעשה הודתה בפניו כי פגעה בו. המתלונן העיד כי הגיע למשטרה משום שרצה כי מי שפגע בו ונמלט יבוא על עונשו. בנסיבות אלו אך מתבקש היה כי שעה שיש בידו ראייה של ממש הוא ידווח על שיחת הטלפון הזו למשטרה, ואולם הוא לא עשה זאת כי אם שמר מידע זה לעצמו עד סמוך למתן עדותו במשפט, ורק אז חשף אותו בפני ב"כ המאשימה ששוחחה עמו לקראת עדותו. הנאשמת לא הכחישה קיומה של שיחה בינה לבין המתלונן אך הכחישה כי הודתה במסגרתה בפגיעה בקטנוע, ואיני רואה מקום להעדיף את גרסת המתלונן על כל קשייה האמורים אל מול גרסתה של הנאשמת. יצוין כי ככלל איני סבור כי יש ממש בטענת ב"כ המאשימה בסיכומיה כי תשובות הנאשמת היו מתחכמות או מתחמקות. אכן הנאשמת הייתה סוערת הן במהלך עדותה והן במהלך ישיבת ההוכחות כולה, אולם צודק ב"כ הנאשמת כי אין בכך כדי ללמד על אשמתה כי אם על הקושי הרב שהיה מנת חלקה מאז הגשת כתב האישום, ואפשר שהיה בכך כדי להשפיע על מתן תשובותיה.

48. נוכח הקשיים הרבים בגרסותיהם של המתלוננים, אני סבור כי לא זו בלבד שאין בכל ראייה וראיה מהראיות הנסיבתיות כדי להביא להרשעת הנאשמת, אלא שגם בחינת צירופן של מכלול הראיות הנסיבתיות, אינה מציבה פסיפס ראייתי שיש בו כדי להפיל את הנאשמת.

49. אכן, העובדה כי נמצאו שברים של הרכב במקום התאונה יש בהם כדי להתיישב עם המסקנה כי מדובר בשברים שנגרמו כתוצאה מפגיעת הרכב בקטנוע, ואולם לא ניתן לשלול גם אפשרות אחרת, וכאמור, בשלב השלישי של בחינת הראיות הנסיבתיות יש לבחון קיומו של הסבר העשוי לשלול את ההנחה המפלילה העומדת נגד הנאשם.

50. במקרה זה, לצד הקשיים והבעיות בראיות המאשימה, גם קיימת אפשרות אחרת סבירה והגיונית לחלוטין כאפשרות אלטרנטיבית לאפשרות לפיה הנאשמת היא זו שפגעה בקטנוע. אפשרות זו לפי דברי ב"כ הנאשמת, היא האפשרות שהנאשמת חלפה בצומת בו אירעה התאונה מספר שניות או דקות לאחר התרחשותה, וחפץ כלשהו שהיה מונח על הכביש פגע ברכב וגרם לשבר של חלק קטן מהרכב שנפל על הכביש ונשבר לשניים. בעניין זה הוא הצביע על כך שמדובר בחלק מפלסטיק שיושב על בורג קטן ודי במכה קטנה של חפץ הפוגע תוך כדי נסיעה כדי לגרום לשבר זה. הוא גם הצביע על כך שאין מדובר בטענה היפותטית לקיומם של חפצים בכביש שכן לפי עדות המתלוננת הקסדה שלה התנתקה מראשה בזמן נפילתה מהקטנוע וגם אין מחלוקת שלצד שני החלקים הירוקים שנאספו על ידי המתלונן, נאסף על ידו גם חלק שחור גדול יותר וייתכן בהחלט שחלק זה (שהמשטרה אף לא ערכה בירור על מהותו, ממה הוא עשוי ולמה הוא יכול היה להיות שייך) או הקסדה פגעו ברכב שעבר במקום לאחר התאונה וגרמו לשבר. אין לי אלא להסכים לדברי ב"כ הנאשמת שמדובר באפשרות סבירה והגיונית שדי בה כדי להביא לזיכוי הנאשמת.

51. המתלונן העיד כי שמע שברים בזמן התאונה, ואולם לא זו בלבד שעדותו לוותה בקשיים רבים כאמור, וקשה לסמוך עליה ממצאים עובדתיים, אלא שיתכן בהחלט כי רכב אחר פגע בקטנוע ושברים של אותו רכב (שמא גם השבר השחור שנמצא על ידי המתלונן) נותרו במקום והם אלו שפגעו ברכב. ייתכן גם שאין ממש בגרסת המתלוננים והקטנוע החליק מעצמו, גרסה המתיישבת בהחלט עם העובדה כי לא נגרם לקטנוע נזק כלשהו, ולו קל שבקלים, מאחור, והרכב נפגע מהקסדה או מחפץ אחר שהיה במקום.

52. הנה כי כן, לא זו בלבד שפסיפס הראיות הנסיבתיות שהציגה המאשימה לוקה בקשיים משמעותיים, הן באשר למהימנות גרסתם של המתלוננים, הן באשר לעובדה כי לקטנוע לא נגרם נזק מלבד שפשוים קלים ולא נגרם נזק כלשהו בחלקו האחורי, אלא שגם קיימת אפשרות סבירה והגיונית לפיה הנאשמת עברה בצומת לאחר התאונה ורכבה נפגע מחפצים שהיו על הכביש.

53. לצד כל האמור יש לציין את מחדל החקירה המהותי במקרה זה, בכך שהמשטרה לא הגיעה לצומת לבחון קיומם של שברים כמו גם בדיקת קיומן של מצלמות המותקנות בצומת מהן אפשר היה ללמוד על נסיבות התאונה הנטענת. צודק ב"כ הנאשמת כי אין בחומר שהוגש כל אזכור לכך שנעשה ניסיון כלשהו לבדוק האם קיימות מצלמות בצומת ואין מחלוקת כי המשטרה לא הגיעה למקום. כאמור, גם בשחזור שנעשה, לא צולמה הצומת ואף לא המעבר בה.

54. מושכלות יסוד הן שהחקירה המשטרית מטרתה למצוא ראיות לחשיפת האמת, בין אם אמת זו עשויה להוביל לזיכוי של החשוד, ובין אם היא עשויה להוביל להרשעתו (ע"פ 721/80 **תורג'מן נ' מדינת ישראל**, פ"ד לה(2) 466, 472 (1981)). המשטרה היא זו שמוטלת עליה המלאכה להגיע לחקר האמת בתלונות המוגשות אליה וביכולתה לפעול לאיסוף ראיות לאישוש התלונה או להפרכתה. מטבעם של דברים, מלאכת איסוף ראיות זו אינה יכולה להתבצע על ידי מי שבסופו של יום יואשם בביצוע אותה עבירה. לכן, כל אימת שבמסגרת הליך חקירה תקין בו נסיבות החקירה חייבו ביצוע פעולות מסוימות על ידי הרשות החוקרת והיא לא ביצעה אותן ולא הניחה הסבר מניח את הדעת לאי ביצוען, יש להניח את ההנחה העובדתית הטובה ביותר לנאשם, היינו, שאילו בוצעו הבדיקות, היו תוצאותיהן מלמדות על חפותו (ראה ת"פ (מחוזי-ים) 2029/06 **מדינת ישראל נ' ראובנס** (פורסם בנבו, 19.03.07); יעקב קדמי, **על הראיות**, מהדורת תשס"ד, חלק שלישי, עמ' 1589).

55. אכן, עובדת קיומו של מחדל חקירה אין בה, כשלעצמה, להביא לזיכוי הנאשם, בכל מקרה. כאשר נטען למחדלי חקירה של המשטרה או הרשות החוקרת, על בית המשפט לבחון, האם אכן נפלו בחקירה המשטרית פגמים, או שלא נעשו פעולות נחוצות ומהותיות, שלו היו נעשות היו יכולות לקדם את החקירה ולהציג את התמונה המלאה. בשלב שני, במידה ונמצא כי אכן אירעו מחדלים בחקירה, על בית המשפט לשאול את עצמו האם המחדלים שנתגלו כה חמורים עד שיש לחשוש כי קופחה הגנתו של הנאשם באופן המקשה עליו להתמודד עם חומר הראיות נגדו או להוכיח את גרסתו שלו. שאלת הנפקות של מחדלי חקירה תוכרע בהתאם לנסיבות המקרה, תוך בחינת השאלה אם יש בתשתית הראייתית אשר הונחה לפתחו של בית המשפט כדי לבסס את הרשעת הנאשם בעבירה שיוחסה לו במידה הנדרשת בפלילים (ע"פ 1072/15 **שייניס נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 10.11.15); ע"פ 2404/09 **אלחמידי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 1.9.09); רע"פ 8713/04 **רצהבי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 1.03.05)). הבחינה תעשה לא רק לכל מחדל כשהוא עומד לעצמו, אלא גם למשמעותו בתוך מכלול הראיות (ראו: ע"פ 4906/09 **אלנברי נ' מדינת ישראל**, פורסם בנבו, 25.01.10); ע"פ 5386/05 **אלחורטי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 18.05.06)).

56. במקרה זה נדמה כי לא יכולה להיות מחלוקת כי מחד גיסא בדיקת קיומן של מצלמות בצומת היא פעולה קלה ביותר, ושהיה בה כדי לקדם את החקירה ולהציג תמונה מלאה של האירוע מאידך גיסא. אין מדובר בעבירה קלה כי אם בעבירה שהמחוקק קבע לצדה עונש מאסר של 7 שנים, והבדיקה האמורה הייתה נדרשת. הדעת נותנת כי לו בוצעה פעולה מתבקשת זו, הייתה הנאשמת יכולה להוכיח בנקל את גרסתה, ומשהבדיקה לא נעשתה - הגנתה קופחה.

57. מחדל זה המצטרף למכלול הקשיים שבראיות הנסיבתיות של המאשימה לצד האפשרות ההגיונית לפשר הימצאות שברי הרכב בצומת, מביא לזיכוי של הנאשמת מהאשמה שיוחסה לה.

סופו של יום אפוא, וכאמור בפתיחה, אני מזכה את הנאשמת מהעבירות שיוחסו לה בכתב האישום.

ניתן היום, ט"ו כסלו תשע"ז, 15 דצמבר 2016, במעמד המתייצבים.

